

Arrest

nr. 153 756 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26quater) met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Nikitta ZAMANI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE die loco advocaat E.MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 juni 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Verzoeker wordt in het kader van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening) gehoord op 14 augustus 2015.

- 1.3. Uit nazicht van Eurodac blijkt dat verzoeker op 13 juni 2015 een asielaanvraag indiende in Oostenrijk.
- 1.4. Op 27 augustus 2015 wordt een terugname verzoek gericht aan de Oostenrijkse overheden op basis van artikel 3, lid 2 van de Dublin III – verordening, dat diezelfde dag nog door de Oostenrijkse overheden uitdrukkelijk wordt aanvaard.
- 1.5. Op 25 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis werd gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : **M**

voornaam : **S.R.**

(...)

nationaliteit : **Afghanistan**

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pasjoen-afkomst verklaart te zijn, vroeg op 30.06.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Bij zijn aanmelding op 30.06.2015 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 30.06.1999. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 06.07.2015 werd een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd had van meer dan 18 jaar oud, waarbij 20,3 met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. De op 30.06.2015 ingestelde voogdij werd op 10.07.2015 opgeheven.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 13.06.2015 asiel vroeg in Oostenrijk.

De betrokkene werd gehoord op 14.08.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan zowat zeventig dagen voor zijn aankomst in België verliet en na passages in Iran (6 dagen) en Turkije (14 dagen) het grondgebied van de lidstaten binnen kwam via Bulgarije. Na een verblijf van een tiental dagen in Bulgarije vervolgde hij via Servië zijn weg naar Hongarije en verder naar Oostenrijk. Na een verblijf van acht dagen zette hij zijn reis verder via Italië en Frankrijk. Hij kwam naar eigen zeggen op 29.06.2015 in België aan. De betrokkene voegde toe dat hij 's nachts door de Oostenrijkse politie werd onderschept en werd gedwongen tot het registreren van zijn vingerafdrukken. Hij werd naar eigen zeggen enkele dagen opgesloten en naderhand naar een groter centrum gebracht. De betrokkene verliet dat centrum om zijn weg naar België verder te zetten.

Op 27.08.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 27.08.2015 met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat een van zijn broers in België verblijft. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij enkel zijn asielaanvraag in België behandeld wil zien en dit vanwege zijn in België verblijvende broer.

Met een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 24.09.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene argumenteert dat hij maar een in Europa verblijvend familielid heeft namelijk zijn in België verblijvende broer en dat hij zijn broer nodig heeft om zijn

psychologische trauma's te kunnen verwerken.. Een overdracht aan Oostenrijk zal psychologisch zwaar te dragen zijn voor de betrokkene.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven wijzen we er nogmaals op dat de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven onvoldoende grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De broer van de betrokkene vroeg op 18.07.2011 asiel in België en verwierf op 21.12.2011 de vluchtelingenstatus. Zowel de betrokkene als zijn in België verblijvende broer zijn meerderjarig. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene verblijft wel in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming, maar kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden in een bepaalde lidstaat op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen en bracht tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen met betrekking tot eventuele gezondheidsproblemen aan. In het schrijven van de advocaat van de betrokkene d.d. 24.09.2015 wordt gesteld dat de betrokkene zijn broer nodig heeft om psychologische trauma's te kunnen verwerken. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gewag maakte van psychologische problemen. Hieromtrent

merken we verder op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de betrokkene afhankelijk is van de hulp van zijn in België verblijvende broer of dat zijn broer, verblijvend in België, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden opgeworpen dat de verbondenheid van de vluchtmotieven van de betrokkene met die van zijn broer zou dienen te worden beschouwd als situatie van afhankelijkheid benadrukken we dat de Oostenrijkse instanties de asielaanvraag van de betrokkene op haar mérites zullen beoordelen en ook de betrokkene bescherming zullen bieden indien de betrokkene aannemelijk maakt dat zijn vrees voor vervolging gegrond is.

Verder wensen we op te merken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen melding maakte van persoonlijke ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren. De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat hij naar een opvangcentrum werd overgebracht. Hij verliet dat centrum om door te reizen naar België. We zijn dan ook van oordeel dat de betrokkene middels zijn verklaringen niet aantoonde dat ten overstaan van Oostenrijk niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Oostenrijkse instanties stemden op 28.07.2015 in met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties na overdracht de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene kunnen hervatten indien hij dat wenst. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag en zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de door de wet voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen.

Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

In het rapport over Oostenrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", up-to-date tot december 2014, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een asielaanvraag in een andere lidstaat asiel vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 30, alinea 4).

Oostenrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Oostenrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

We hebben kennis van het feit dat de Oostenrijkse asielinstanties het onderzoek van aanvragen, ingediend na 12.06.2015, tijdelijk schorsen ("Austria : Bundesasylamt suspends processing of new asylum applications", Asylum Information Database, 15.06.2015, <http://www.asylumineurope.org/news/15.06.2015>). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat nieuwe asielaanvragen wel degelijk worden geregistreerd en weliswaar niet onmiddellijk maar na een worden onderzocht ("In practice, this means that, while the examination of claims already registered will continue, new applicants are to see their applications registered but not immediately processed by the asylum authorities").

We hebben tevens kennis van het feit dat Amnesty International (AI) een maand geleden de levensomstandigheden hekeld in Erstaufnahmestelle Traiskirchen, het grootste Oostenrijkse opvangcentrum, ("Quo vadis Austria ? Die Situation in Traiskirchen darf nicht die Zukunft der Flüchtlingsbetreuung in Österreich werden", 14.08.2015). Hieromtrent merken we op dat de Oostenrijkse instanties op 05.08.2015 een opname-stop voor Traiskirchen afkondigden (http://www.bmi.gv.at/cms/bmi/_news/bmi.aspx?id=7073736C2F5169794964553D&page=3&view=1, 21.08.2015). We denken dan ook te kunnen besluiten dat de betrokkene niet naar het opvangcentrum

van Traiskirchen zal worden verwezen. Bovendien zijn we van oordeel dat de door de AI aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden gelijkgesteld met het gehele Oostenrijkse opvangnetwerk.

De betrokkene verklaarde, zoals reeds vermeld, geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Oostenrijkse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties."

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de Dublin III – verordening. Uit de uiteenzetting bij het middel blijkt dat verzoeker met name de schending aanhaalt van de “artikelen” 16 en 17 van de Dublin III-verordening. Hetgeen verzoeker citeert komt echter overeen met de overwegingen 16 en 17 in de preambule van de Dublin III- verordening. De Raad merkt op dat zulke overwegingen niet als bindende bepalingen noch als rechtsregels kunnen worden beschouwd, waarvan een schending dienstig kan worden aangevoerd.

3.3.2.2. Verzoeker verklaarde tijdens zijn Dublin-gehoor op 14 augustus 2015 dat de reden waarom hij in België een asielaanvraag wil indienen het feit is dat zijn broer in België woont. Gevraagd of hij zich verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat, antwoordde verzoeker dat hij enkel in België zijn asielpcedure wil laten behandelen omdat zijn broer hier is. Op 24 september 2015 richt de raadsvrouw van verzoeker een schrijven naar de gemachtigde met een verzoek om de asielaanvraag in België te laten behandelen. De raadsvrouw argumenteert dat verzoeker veel problemen heeft gekend in Afghanistan en dat het toepassen van de Dublin procedure psychologisch veel te zwaar zal zijn, aangezien verzoeker een scheiding van zijn broer niet meer kan verdragen en hij zijn broer nodig heeft om zijn psychologische trauma's te kunnen verwerken.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met bovenvermelde elementen rekening werd gehouden. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat een medisch onderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker een meerderjarige man is. Dit wordt door verzoeker niet betwist noch weerlegd.

3.3.2.3. Omtrent de familierelatie tussen verzoeker en zijn oudere broer, die als vluchteling werd erkend in België, werd als volgt gemotiveerd: *“De broer van de betrokkene vroeg op 18.07.2011 asiel in België en verwierf op 21.12.2011 de vluchtelingenstatus. Zowel de betrokkene als zijn in België verblijvende broer zijn meerderjarig. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene verblijft wel in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming, maar kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.”*

Artikel 9 van de Dublin III-verordening “Gezinsleden die internationale bescherming genieten”, luidt als volgt: *“Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”*

Artikel 10 van de Dublin III-verordening “Gezinsleden die om internationale bescherming verzoeken”, luidt als volgt: *“Wanneer een gezinslid van een verzoeker in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”*

Artikel 2, lid 1, g) definieert “gezinsleden” als volgt:

“voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

De Raad stelt samen met de gemachtigde vast dat de familierelatie tussen verzoeker en zijn broer niet valt onder de definitie “gezinsleden”, zoals vastgesteld in artikel 2, lid 1, g) zodat verzoeker ook niet nuttig kan verwijzen naar artikelen 9 en 10 van de Dublin III-verordening, dat enkel betrekking heeft op zulke gezinsleden. Een schending van artikelen 9 en 10 van de Dublin III –verordening wordt op eerste zicht niet aangetoond.

3.3.2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft onderzocht of de familierelatie tussen verzoeker en zijn broer een afhankelijkheidsrelatie uitmaakt die valt onder toepassing van artikel 16 van de Dublin III-verordening. Deze bepaling “Afhankelijke personen” luidt als volgt:

“1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

2. Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht.”

De gemachtigde motiveerde hieromtrent als volgt: “Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen en bracht tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen met betrekking tot eventuele gezondheidsproblemen aan. In het schrijven van de advocaat van de betrokkene d.d. 24.09.2015 wordt gesteld dat de betrokkene zijn broer nodig heeft om psychologische trauma’s te kunnen verwerken. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gewag maakte van psychologische problemen. Hieromtrent merken we verder op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat de betrokkene afhankelijk is van de hulp van zijn in België verblijvende broer of dat zijn broer, verblijvend in België, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden opgeworpen dat de verbondenheid van de vluchtmotieven van de betrokkene met die van zijn broer zou dienen te worden beschouwd als situatie van afhankelijkheid benadrukken we dat de Oostenrijkse instanties de asielaanvraag van de betrokkene op haar mérites zullen beoordelen en ook de betrokkene bescherming zullen bieden indien de betrokkene aannemelijk maakt dat zijn vrees voor vervolging gegrond is.”

De Raad merkt op dat in artikel 16, lid 1, van de Dublin III-verordening op exhaustieve wijze een aantal situaties worden opgesomd waarin een afhankelijkheidsrelatie wordt vermoed, met name een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In deze situaties wordt het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie een bindend verantwoordelijkheids criterium, zoals wordt gesteld in overweging 16 van de Dublin III-verordening. De gemachtigde is nagegaan of er in verzoekers geval sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in artikel 16, lid 1 van de

Dublin III-verordening. Verzoeker betwist niet dat de situaties van zwangerschap, pasgeboren kind, zware handicap of hoge leeftijd niet op hem van toepassing zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is nagegaan of er sprake is van een ernstige ziekte. Hij heeft daarbij vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor geen melding maakte van gezondheidsproblemen, wat steun vindt in het administratief dossier, en dat hij geen attesten of andere elementen met betrekking tot eventuele gezondheidsproblemen heeft aangebracht, wat eveneens steun vindt in het administratief dossier. Vervolgens merkt de gemachtigde op dat verzoeker wel stelde dat hij zijn broer nodig heeft om psychologische trauma's te kunnen verwerken. De gemachtigde stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van psychologische problemen. In zijn verzoekschrift houdt verzoeker voor dat hij tijdens zijn gehoor wel degelijk heeft meegedeeld dat hij het psychologisch moeilijk zou hebben indien hij wordt overgedragen aan Oostenrijk. De Raad stelt evenwel vast, op basis van de stukken in het administratief dossier, dat verzoeker tijdens zijn gehoor werd bijgestaan door een tolk en dat nergens uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker melding zou hebben gemaakt van psychologische problemen indien hij wordt overgedragen naar Oostenrijk. Verzoekers betoog strookt dan ook niet met de stukken van het administratief dossier.

3.3.2.5. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij helemaal niet gehouden is om door middel van medische attesten aan te tonen dat hij het psychologisch zwaar zou hebben indien hij zou worden gescheiden van zijn oudere broer en dat hij zijn oudere broer nodig heeft om zijn trauma's te verwerken. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing daaromtrent wettelijke grondslag mist.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde naar artikel 11, lid 2 van Verordening 1560/2003. In de nota met opmerkingen merkt de verwerende partij terecht op dat de gemachtigde naar artikel 11, lid 2 van Verordening 1560/2003 kon verwijzen aangezien deze bepaling nog steeds van kracht is gelet op artikel 48 van de Dublin III-verordening.

Artikel 11, lid 2 van de Verordening 1560/2003 stelt dat de in artikel 15, lid 2 van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid, dat heden overeenkomt met artikel 16, lid 1, van de Dublin III-verordening, zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. De gemachtigde stelt vast dat dergelijke elementen in dit geval niet worden voorgelegd wat steun vindt in het administratief dossier. De gemachtigde besluit dat op grond van de verklaring van verzoeker en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn in België verblijvende broer of dat zijn broer, verblijvend in België, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening. Dit besluit komt de Raad prima facie niet kennelijk onredelijk voor nu er geen objectieve elementen werden voorgelegd die erop duiden dat tussen verzoeker en zijn broer een afhankelijkheidsrelatie bestaat omwille van een situatie beoogd in artikel 16, lid 1 van de Dublin III-verordening, met name een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Het schrijven van de raadvrouw van 24 september 2015 noch de beweringen van verzoeker daaromtrent kunnen op het eerste zicht als objectieve elementen worden aanvaard. In dit kader stelt de Raad vast dat ook bij huidig verzoekschrift verzoeker geen begin van bewijs brengt om zijn trauma's of psychologische problemen te staven.

3.3.2.6. Verzoeker meent dat het feit dat hij zich tegen zijn overdracht naar Oostenrijk verzet omdat hij bij zijn broer in België wenst te blijven, voldoende is om te stellen dat in casu België de verantwoordelijke staat is om de asielaanvraag te behandelen.

Dit betoog miskent echter de bepalingen in de Dublin III-verordening. Enkel wanneer verzoeker een gezinslid is, zoals bedoeld in artikelen 9 en 10 van de verordening, of wanneer verzoeker een afhankelijkheidsrelatie aantoont, zoals bedoeld in artikel 16, lid van de verordening, is er sprake van een bindend verantwoordelijkheids criterium. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt op eerste zicht dat de gemachtigde niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat de familierelatie tussen verzoeker en zijn broer niet valt onder toepassing van artikelen 9, 10 of 16, lid 1 van de Dublin III-verordening. De gemachtigde beschikt weliswaar op basis van artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule) over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheids criteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheids criteria. Dit "moeten kunnen afwijken" houdt echter geen verplichting in, zoals verzoeker lijkt te betogen, maar is een pure discretionaire bevoegdheid. Vastgesteld moet worden dat verzoeker niet de schending aanvoert van artikel 17, lid 1 of lid 2 van de Dublin III-verordening, doch louter verwijst naar de tekst van overweging 17 van de verordening die evenwel geen rechtsregel of bindende bepaling uitmaakt zoals eerder gesteld. Met zijn betoog dat hij niet gehouden is om zijn gevoel van benauwdheid dat hij heeft als hij denkt aan het feit dat hij opnieuw van zijn broer zou kunnen

worden gescheiden, te bewijzen met medische attesten, toont verzoeker op eerste zicht niet aan dat de gemachtigde in het kader van artikel 17, lid 1 en lid 2, en in het licht van de ruime discretionaire bevoegdheid onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Een schending van de Dublin III-verordening blijkt prima facie niet.

Het enige middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES